

finere Sans end den, der udvises i Hr. Pontoppidans Dagbogsartikler.»

Men heraf er Læseren jo rigtignok lige klog. Det havde været nok saa lærerigt, om Fru Plum i Stedet for denne knibske Afvisning af denne ulykkelige Hr. Pontoppidan havde givet ham og os andre en Prøve paa den »finere Sans«, hun rimeligvis selv maa sidde inde med, og ladet os faa en Forklaring af, hvorledes man skal skælne mellem de omtalte to Slags Følelser. Men den kan maaske komme næste Gang.

Saa vel i Førstningen som i Slutningen af sit Indlæg laster Fru Plum »Kvindebladet«, fordi det »saa velvilligt aabner sine Spalter« for Hr. Pontoppidans Artikler. Hun finder, at dette er »en lidt vel vidt dreven Liberalitet«, men haaber dog, at Bladet ikke samstemmer med Forfatterens »Livsanskuelse«. Fru Plum er altsaa ikke selv »liberal«, men synes at høre til dem, der ikke taaler anden »Livsanskuelse« end deres egen. Dette kan være et heldigt Standpunkt for den, som vil holde sine Læsere i aandelig Trældom. Den derimod, som ønsker selvstændigt tænkende Mennesker, maa hylde det fri Ordskifte; ti kun gennem Grunde og Modgrunde dannes en selvstændig Mening.

Jeg haaber, at »Kvinden og Samfundet« godkender den sidstnævnte Sætning, og derfor udbeder jeg mig Plads for nærværende Linjer, idet jeg til Slutning sender Hr. Pontoppidan en Tak, fordi han har rørt ved et Spørgsmaal, som fortjener at blive »brændende«, og som jeg ogsaa gjerne vilde gøre mit til at faa sat i lys Lue.

Den 5/4 90.

Karl Hjort.

\*

\*

\*

Mit ovenfor udtalte Haab om »Kvinden og Samfundet« slog alligevel ikke til, idet Redaktionen som Vilkaar for Optagelse netop krævede, at de paagældende Sætninger om *det fri Ordskifte* skulde udelades tilligemed de »polemiske Udfald« mod Fru Plum. — Det samme Blad, som tillod *Fru Plum* bl. a. at sige om Hr. Pontoppidan, at det synes, som om han ikke er kommen ud over Barnealderen, det samme Blad kunde ikke tillade *mig* t. Ex. det Udtryk, at Fru P. »affejer« Spørgsmaalet!

Det skal herefter næppe kunne siges om det ærede Organ for »Dansk Kvindesamfund«, at det udmærker sig ved at vise nogen »vidt dreven Liberalitet«. Det har tværtimod her givet tilkende, at det aldeles ikke sætter Pris paa at regnes blandt dem, der hylder det fri Ordskifte.

K. H.

## Boganmeldelse.

**Til Socialismens Modstandere** er en lille Pjece af *J. J. Lachmann*, som fra et religiøst Standpunkt vil bevise Nødvendigheden af Forandring i vor bestaaende Samfundsforhold.

Forfatteren forsvaret med stor Sympati Socialismen og siger bl. a.: »En Socialdemokrat angriber ikke de eksisterende Rigdomme, ej heller Rigmanden for hans Formues Skyld, men kun den hensynsløse Maade det bestaaende Samfund giver Rigdommen Lejlighed til at formere sig paa.«

Hvem kan fortænke Arbejderne i at kæmpe for deres Menneske-

rettigheder, og de, der misbilliger den Uretfærdighed, som vises disse, for hvis Fattigdom og Nød Samfundet ikke har andet at byde end den private Godgørelse, der intet magter.

Bogen er med sine faa Blade et vægtigt Indlæg i det sociale Spørgsmaal.

## Kvindernes andet store Masse-møde.

Komiteen for de samlede Kvindeforeninger havde indbudt til et offentligt Møde Tirsdagen den 29de paa St. Thomas. Den store Sal var fyldt indtil Trængsel.

Fk. *Julie Jørgensen* aabnede Mødet.

Fru *Berg-Nielsen* indledede Diskussionen om Pengeforholdet mellem Ægtefæller og den gifte Kvinde som Erhverver.

Hun fremhævede helt igennem i sit varme begejstrede Foredrag, at Betingelsen for Lykken i Ægteskabet var Ligestillingen af Ægtefællerne. Som et af Midlerne dertil var Ægtepagt, hvilke ingen ung Mand eller Kvinde maatte undlade ved Indgaaelse af Ægteskabet, da det ikke alene var Formuen som Kapital, det kom an paa, men at Ægtepagten sikrede *Hustruen Arbejdserne som Erhverver* og frem for alt gav hende sin personlige Frihed og Myndighed i Ægteskabet. Hun gjorde stærke Udfald mod de unge, som var bange for at Fordring om Ægtepagt vilde se ud som Mistillid til Manden.

De Mænd, der ikke vilde unde deres Hustru Myndighed, maatte saa nøjes med de tankeløse Pyntedukker til Hustru, og de Kvinder, som vilde taale Mandens Tyranni, fortjente kun Trællekaar.

Hendes træffende Bemærkninger, hendes overbevisende Tale hostede det mest levende Bifald.

Efter Foredraget fulgte en Diskussion, hvori Hr. Folketingsmand *Bajer* gav en Del værdifulde Oplysninger om den engelske Kvinde som Hustru og om Nødvendigheden af Ordningen af Ægtefællernes formueretlige Stilling. Han udtalte sin Glæde over en saa talrig Kvindesamlings Tilslutning til Forstaaelsen af denne Sag. Endvidere deltog Hr. Billedskærer *Hansen*, Fru *Meyer*, Fru *Anna Jensen* og mange flere i Diskussionen, som fulgtes af alle de tilstedeværende med den største Interesse.

## Reform i Klædedragten.

*Dansk Kvindesamfund* har i denne Tid udsendt en Indbydelse til Aktietegning til en Reformdragtforening.

At *Kvindedragten er usund og dens Princip forkert*, er almindelig anerkendt af alle, der har Sagkundskab paa dette Omraade, saa D. K. mener ogsaa at Tiden maa være til at et praktisk Foretagende til Fortærdigelse af Sundhedsnyttige Kvindedragter med Held kunde paabegyndes. Indbydelsen hertil er undertegnet af 25 af vore mest ansete Læger, der tilraader Ønskeligheden i Reform af Kvindernes Klædning.

Aktietegning samt nærmere Oplysning gives Studiestræde Nr. 1, St.

## Meddelelse.

Redaktionen, beklager ikke at kunne optage alle de værdifulde Artikler som er tilsendt Kvindebladet »Hvad vi vil«. De, der derfor ønsker Manuskripterne tilbagesendte, bedes udtrykkelig at meddele dette ved Tilsendelsen af samme, da de i modsat Fald henligger for senere at kunne optages.

Forhaabentlig vil Bladet i en nær Fremtid udgaa som Ugeblad.